

Arrest

nr. 129 341 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X, op 22 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 21 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlages 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren respectievelijk van Spaanse en Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 mei 1966 en 23 mei 1974. Zij dienen een beroep in zowel in eigen naam als in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun 4 minderjarige kinderen.

Op 25 september 2013 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Eveneens op 25 september 2013 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenote van de eerste verzoekende partij.

Eveneens op 25 september 2013 wordt voor elk van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend.

Op 21 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de 4 minderjarige kinderen van de verzoekende partijen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 25-09-2013 werd ingediend door:

Naam: H., R. (...), Nationaliteit: Spanje; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Oujda, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

Naam: H. M., K. (...), Nationaliteit: Spanje; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Naam: H. M., O. (...), Nationaliteit: Spanje; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Naam: H. M., S. (...), Nationaliteit: Spanje; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Naam: H. M., M. A. (...), Nationaliteit: Spanje; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

H., R. (...) voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 25-09-2013 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° - wet van 15-12-1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij visitiekaartjes van interimkantoren, een inschrijvingsbewijs van Forem, sollicitatiebewijzen, een CV, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, een trajectovereenkomst, bewijs van inschrijving in interimkantoren, een inschrijving voor een cursus sociale promotie, arbeidsovereenkomsten van interimtewerkstelling, een overzicht van zijn tewerkstellingen in Spanje, een inschrijvingsbewijs voor het volgen van Nederlandse les en een ziekteverzekering voor (artikel 50 § 2, 1° / 3° - KB van 08-10-1981). Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 20-03-2014 niet meer officieel tewerkgesteld is. Derhalve kan hij uiteraard het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen (artikel 50 § 2, 1° - KB van 08-10-1981). Betrokkene dient dus beschouwd te worden als werkzoekende. Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde is voldaan. Echter, hij dient ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken dienen we af te leiden dat betrokkene inderdaad op zoek is naar werk. Echter, de periode waarin betrokkene effectief reeds tewerkgesteld geweest is in België weegt niet op tegen de perioden van werkloosheid die betrokkene sinds het indienen van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) heeft gehad. Het feit dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor het volgen van een cursus heeft blijkbaar niet veel opgeleverd gezien de magere periode van tewerkstelling en het feit dat betrokkene er nog geen tewerkstelling heeft aan overgehouden. Betrokkene toont ook aan zich ingeschreven te hebben voor het volgen van Nederlandse les. Dit kan niet aanzien worden als een bewijs van reële kans op tewerkstelling gezien dit enkel aantoon dat betrokkene klaarblijkelijk de Nederlandse taal nog niet, of ten minste niet voldoende, machtig is. Dit is uiteraard nefast voor zijn tewerkstellingskansen. Dat betrokkene een trajectovereenkomst heeft bewijst enkel dat hij extra begeleiding nodig heeft om een tewerkstelling te kunnen bemachtigen. De vraag is dus of betrokkene wel geschikt is voor de Belgische arbeidsmarkt. Het feit dat betrokkene reeds tewerkstelling in Spanje heeft gehad bewijst eveneens niet dat hij beschikt over de nodige kwalificaties om hier een job te kunnen bemachtigen. Aan de hand van deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 § 2, tweede lid - KB van 08-10-1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

De minderjarige kinderen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

De ouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kunnen betrokkenen zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen."

Eveneens op 21 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25-09-2013 werd ingediend door: M., K. (...), Nationaliteit: Marokko; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Oujda, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2,1° van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52 § 4, vijfde lid - KB van 08-10-1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift enkel richten tegen de eerste bestreden beslissing doch geen middelen aanvoeren tegen de tweede bestreden beslissing.

3.3. Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van *"de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*, van de artikelen 40, § 4, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker H.R. (...) heeft, als werknemer of werkzoekende, een aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving ingediend op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze bepaling luidt als volgt : “[...] § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker sinds 20.03.2014 niet meer tewerkgesteld zou zijn. Dit strookt geenszins met de werkelijkheid. Verzoeker stelt zich tevens de vraag waarop de verwerende partij zich baseert om dit zonder meer te stelen. Feit is dat verzoeker op 14.03.2014 een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten voor bepaalde tijd voor de periode 17.03.2014 tot en met 17.06.2014 als losse arbeider.

Dit toont dan onomstotelijk aan dat verzoeker H.R. (...) weldegelijk geschikt is voor de Belgische arbeidsmarkt. Verzoeker H.R. (...) heeft er de afgelopen maanden alles aan gedaan om zijn kansen op tewerkstelling te verhogen, met positief resultaat tot gevolg.

Bovendien stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat er geen tewerkstelling meer is geweest sinds 20.03.2014 - quod non - om vervolgens al op 21.03.2014 een beslissing te nemen dat verzoeker geen verblijfsrecht kan verkrijgen.

De beslissing is dan ook niet draagkrachtig gemotiveerd en is niet redelijk te noemen. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden gezien het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. het bestuur heeft in deze kennelijk onredelijk gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

De motivering is in casu niet duidelijk zijn tegenstrijdig, onjuist, minstens onvolledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

Tenslotte dient gesteld te worden dat verzoeker H.R. (...) de nodige inspanningen heeft geleverd om een reële kans op tewerkstelling te maken. Bovendien werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins rekening gehouden met de leeftijd van verzoeker H.R. (...). Het spreekt voor zich dat de zoektocht naar werk voor oudere werknemers langer duurt, gelet op de hogere loonkost. Verwerende partij heeft hier geenszins rekening mee gehouden. De beslissing is minstens op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Het verzoek is dan ook gegrond.”

4.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

*“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- de wet van 29.07.1991,*

- artikel 40 §4, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet,
- het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij houdt voor dat eerste verzoeker op 14.03.2014 een arbeidscontract heeft afgesloten als losse arbeider voor de periode van 17.03.2014 t.e.m. 17.06.2014. De motivering dat verzoeker sinds 20.03.2014 niet meer tewerkgesteld zou zijn, strookt volgens verzoekende partij aldus niet met de werkelijkheid, terwijl uit deze tewerkstelling tevens blijkt dat verzoeker geschikt is voor de Belgische arbeidsmarkt en verzoeker inspanningen heeft geleverd om een reële kans op tewerkstelling te maken. Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij de schending aanvoert van de wet van 29.07.1991, doch in gebreke blijft aan te geven welk wetsartikel zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is om die reden niet ontvankelijk.

Ten overvloede merkt verweerder op dat de wet van 29.07.1991 de formele motiveringsplicht betreft, terwijl bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin enkel inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 21.03.2014 geheel terecht een weigeringsbeslissing heeft genomen, gelet op de gegevens waarover de gemachtigde van de staatssecretaris alsdan beschikte.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris nazicht heeft gedaan naar een (interim)tewerkstelling van verzoeker, doch dat diende te worden vastgesteld dat verzoeker sinds 20.03.2014 niet meer tewerkgesteld is.

Verweerder verwijst dienomtrent naar:

- het nazicht in de Dolsis databank, waaruit voor maart 2014 enkel een tewerkstelling via U. (...) nv op 05.03 – 07.03.2014 blijkt, evenals een tewerkstelling op 20.03.2014 (enkel die dag);

- de nota inzake de telefonische navraag bij interimkantoor U. (...), waarbij bevestigd werd dat verzoeker enkel een (dag)contract voor 20.03.2014 had, en niet meer tewerkgesteld was.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig kritiek uiten op de motivering in de bestreden beslissing dat “Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 20-03-2014 niet meer officieel tewerkgesteld is. Derhalve kan hij uiteraard het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen (artikel 50 § 2, 10 - KB van 08-10-1981). Betrokkene dient dus beschouwd te worden als werkzoekende. Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende dient betrokkene (...)”.

Evenmin kan hij dienstig voorhouden zich de vraag te stellen waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseert, nu de gemachtigde in de motivering expliciet verwijst naar de stukken van het administratief dossier, en deze motivering ook steun vindt in de stukken.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar een arbeidscontract dd. 14.03.2014 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en dat hij eveneens heeft voorgelegd aan de gemeente, zij het nadat de in casu bestreden beslissing genomen was op 21.03.2014.

Immers heeft verzoekende partij dit contract niet voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan ook geen kennis had en geen rekening mee kon houden bij het nemen van zijn beslissing op 21.03.2014.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing kan dan ook geen rekening gehouden worden met dit arbeidscontract, dat pas werd voorgelegd nadat de beslissing genomen was.

Ten overvloede, het is uiterst bizar dat verzoekende partij een arbeidscontract kan voorleggen dat zou moeten ingaan op 17.03.2014, doch dat niet is opgenomen in de gegevens van Dolsis. Nochtans kan men met de Dolsis-applicatie de gegevens raadplegen van het Rijksregister en het Bis-register, van de RSZ- en RSZPPO-werkgeversrepertoria, van het Interactief personeelsregister, van de DmfA en van het Limosa-kadaster, zodat elke tewerkstelling hieruit moet blijken.

Verzoekende partij legt overigens ook geen loonbrief of een ander stuk voor waaruit de effectieve tewerkstelling, in zoverre deze heeft plaatsgevonden, daadwerkelijk blijkt.

Tot slot stelt verweerder vast dat verzoekende partij niet ingaat op de motivering waarom aan verzoeker ook geen verblijfsrecht als werkzoekende kon worden toegekend, met name:

“Betrokkene dient dus beschouwd te worden als werkzoekende. Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde is voldaan. Echter, hij dient ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken dienen we af te leiden dat betrokkene inderdaad op zoek is naar werk. Echter, de periode waarin betrokkene effectief reeds tewerkgesteld geweest is in België weegt niet op tegen de perioden van werkloosheid die betrokkene sinds het indienen van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) heeft gehad. Het feit dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor het volgen van een cursus heeft blijkbaar niet veel opgeleverd gezien de magere periode van tewerkstelling en het feit dat betrokkene er nog geen tewerkstelling heeft aan overgehouden. Betrokkene toont ook aan zich ingeschreven te hebben voor het volgen van Nederlandse les. Dit kan niet aanzien worden als een bewijs van reële kans op tewerkstelling gezien dit enkel aantoont dat betrokkene klaarblijkelijk de Nederlandse taal nog niet, of ten minste niet voldoende, machtig is. Dit is uiteraard nefast voor zijn tewerkstellingskansen. Dat betrokkene een trajectovereenkomst heeft bewijst enkel dat hij extra begeleiding nodig heeft om een tewerkstelling te kunnen bemachtigen. De vraag is dus of betrokkene wel geschikt is voor de Belgische arbeidsmarkt. Het feit dat betrokkene reeds tewerkstelling in Spanje heeft gehad bewijst eveneens niet dat hij beschikt over de nodige kwalificaties om hier een job te kunnen bemachtigen. Aan de hand van deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden” (onderlijning en vetschrift toegevoegd). Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn, zij gaat er niet eens op in.

Zij beperkt zich slechts topt de vage bewering dat uit de tewerkstelling blijkens het contract van 14.03.2014 blijkt dat zij inspanningen heeft geleverd, alsmede dat geen rekening is gehouden met haar leeftijd.

Verweerder laat gelden dat deze beschouwingen geen betrekking hebben op de concrete motieven van de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker een reële kans maakt op een tewerkstelling.

Dat verzoeker inspanningen heeft geleverd, wordt op zich niet betwist (*“Uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken dienen we af te leiden dat betrokkene inderdaad op zoek is naar werk”,* doch er wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig gemotiveerd om welke reden verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond *“een reële kans op tewerkstelling te maken”*). Op deze concrete en uitvoerige motieven (zie ook het citaat hierboven met onderlijning en vetschrift), gaat verzoekende partij geenszins in.

Terwijl, het weze volledigheidshalve herhaald, verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar een vermeende tewerkstelling waarop verzoekende partij zich pas na de bestreden beslissing beroepen heeft en die niet bleek uit de gegevens waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris kennis had op 21.03.2014.

Door verder vaag te verwijzen naar zijn leeftijd, toont verzoekende partij evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Het voorgaande temeer verzoeker geboren is op 01.05.201966, en aldus op datum van de bestreden beslissing 47 jaar oud was waarbij verzoekende partij niet aantoont dat dit een hoge leeftijd voor een werknemer is. Daarenboven toont verzoekende partij evenmin aan dat zij zich op de hoge leeftijd van verzoeker heeft beroepen in haar aanvraag, zodat zij bezwaarlijk in het verzoekschrift aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft terecht een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij toont met haar beschouwingen niet anders aan.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 50, § 2, 1° en 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie als werknemer of werkzoekende, omdat uit het dossier geen reële kans op tewerkstelling kan worden afgeleid en zij sinds 20 maart 2014 niet is tewerkgesteld. Wat de kinderen betreft, wordt vastgesteld dat zij evenmin voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf omdat de ouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend zelf het recht op verblijf werd geweigerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij op 25 september 2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende indiende, waarbij zij werd verzocht om binnen de drie maanden bepaalde documenten voor te leggen, namelijk "*bewijzen als werkzoekende (inschrijving VDAB of RVA + bewijzen sollicitatie)*".

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partijen op 20 december 2013 volgende documenten aan de gemeente overmaakten: visitekaartjes van interimkantoren en van een schoonmaakbedrijf, arbeidsovereenkomsten voor interim tewerkstelling op 10, 16 en 20 december 2013, 7, 28, 29 en 30 januari 2014, 3, 7 en 26 februari 2014 en 7 maart 2014, een overzicht van de tewerkstelling in Spanje uitgaande van het Spaanse ministerie van tewerkstelling en sociale zekerheid, een uittreksel uit het dossier bij Randstad (jobmatching), een attest van deelname aan een cursus in het kader van "Promotion Sociale", sollicitatiebewijzen, een verklaring van onderwerping aan de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, bewijzen van inschrijving bij interimkantoren, een CV.

De verzoekende partijen voeren aan dat de eerste verzoekende partij een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten voor de periode van 17 maart 2014 tot en met 17 juni 2014. Zij kunnen echter de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing nu uit het administratief dossier blijkt dat zij de verwerende partij pas op 24 maart 2014, dus na het nemen van genoemde beslissing, van deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur hebben in kennis gesteld. De Raad kan enkel vaststellen dat dit een nieuw gegeven is dat de verwerende partij pas gekend was na het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het betoog gesteund op deze grief kan niet dienstig worden aangevoerd. Niets belet de verzoekende partij, rekening houdend met de wettelijke bepalingen terzake, zo zij meent nieuwe bewijzen van tewerkstelling te kunnen aanvoeren, een nieuwe aanvraag in te dienen.

Waar de verzoekende partijen bekritisieren dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt dat er geen tewerkstelling meer is geweest sinds 20 maart 2014 om dan, daags nadien, op 21 maart 2014 de eerste bestreden beslissing te nemen, stelt de Raad vast dat de aangehaalde passage van de beslissing kadert in de motivering door de verwerende partij ter verduidelijking waarom de eerste verzoekende partij dient te worden beschouwd als werkzoekende en niet als werknemer, zodat de aanvraag vanuit het oogpunt van de hoedanigheid van werkzoekende dient te worden onderzocht. Geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de eerste verzoekende partij het verblijfsrecht wordt geweigerd enkel en alleen omwille van de vaststelling dat zij sinds 20 maart 2014 niet meer is tewerkgesteld. Integendeel, uit het geheel van de motieven van de beslissing blijkt dat de verwerende partij in concreto de voorwaarden onderzoekt waaronder aan een werkzoekende een verblijfsrecht kan worden toegekend, waarbij zij concludeert dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet nu zij geen reële kans op tewerkstelling aantoonst. De grief van de verzoekende partijen berust op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Voorts moet worden vastgesteld dat het de verwerende partij vrij staat een beslissing te nemen kort nadat een tewerkstelling werd stopgezet.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat geen rekening is gehouden met de leeftijd van de eerste verzoekende partij, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat de eerste verzoekende partij ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing 47 jaar was en dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat zij op zoek is naar werk, hetgeen door de verwerende partij eveneens wordt gesteld in de eerste bestreden beslissing, zodat de hoge inspanningen die zij levert om werk te zoeken geenszins worden betwist. Verder tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid heeft besloten dat er geen reële kans op tewerkstelling kan afgeleid worden uit het administratief dossier, terwijl zij in de eerste bestreden beslissing concreet motiveert waarom zij gelet op de voorgelegde stukken en elementen die blijken uit het administratief dossier tot deze conclusie is gekomen. Het feit dat de eerste verzoekende partij als een oudere werknemer zou beschouwd moeten worden belet overigens niet dat zij niet zou moeten voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet om een recht op verblijf als werkzoekende te bekomen. Bovendien speelt een oudere leeftijd eerder in het nadeel van een werkzoekende dan in het voordeel om een kans op tewerkstelling te maken.

De verzoekende partijen maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de "wet van 29 juli 1991" en van de artikelen 40, § 4, 1° en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt de schending van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit wet van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Tenslotte dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen geen grieven aanvoeren tegen de tweede bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN